

STRIGOLI

... că trece acesta ca fumul de
pre pământ. Ca floarea au înflorit, ca
iarba s'au tăiat, cu pânză se înfașură,
cu pământ se acopere.

I

Sub bolta cea înaltă a unei vechi biserici,
Între făclii de ceară, arzând în sfeșnici mari,
E 'ntinsă 'n haine albe cu fața spre altariu
Logođnica lui Arald, stăpân peste Avari;
Incet, adânc resonă cântările de clerici.

Pe pieptul moartei luce de petre scumpe salbă,
Și përu-i de-aur curge din raclă la pământ;
Căzuți in cap sunt ochii; un zimbet trist și sfânt
Pe buzele-i lipite ce vinete ăi sunt;
Ear fața ei frumoasă ca varul este albă.

Și lângă ea 'n genunche e Arald, mândrul rege,
Scântee desperarea in ochi-i crunți de sânge,
Și încălțit e përul lui negru, gura-și strânge,
El ar răcni ca leii, dar vai! nu poate plânge;
De zile trei își spune povestea vieți 'ntrege:

«Eram un copilandru. Din codri vechi de brad
«Flămânzii ochi rotindu-i eu mistuiam pământul,
«Eu resvrăteam imperii, popoarele cu gândul;
«Visând, că toată lumea imi ascultă cuvântul,
«In valurile Volgăi cercam cu spada vad.

«Domnind sumeț și tănër pe roinicele stoluri,
«Căror a mea ființă un Semizeu părea,
«Simțeam că universul la pasu-mi tresărea,
«Și nații călătoare, impinse de a mea,
«Umplut-au sperioase pustiul păn' la poluri.

«Căci Odin părăsise de ghiață nalta-i domă ;
«Pe zodii săngeroase porneau a lui popoară,
«Cu creștetele albe preoți cu pleata rară
«Trezeau din codri vecinici, din pace seculară
«Mii roiuri vorbitoare, curgând spre vechea Romă.

«Pe Nistru tăbărisem, poporul tău impil.
«Cu sfetnici vechi de zile mă 'ntimpinași in cale
«Ca marmura de albă, cu păr de aur moale —
«In jos plecat-am ochii 'naintea feții tale,
«Stătând un îndărătnic, un sfucios copil.

«La blânda ta muștrare simt glasul cum imi seacă ;
«Eu caut a respunde, nu știu ce să răspund.
«Mi ar fi părut mai bine 'n pământ să mă cufund!
«Cu mânele-amëndouă eu fața imi ascund,
«Și 'ntăia-dată 'n viață un plâns amar mă 'neacă.

«Zimbiră între dênșii bătrânii tăi prietini
«Și singuri ne lăsară. . . . Te 'ntreb într'un târziu
«Uitându-mă la tine, privind fără să știu :
«La ce-ai venit, regină, aicia in pustiu?
«Ce cauți la barbarul sub streșina-i de cetini?

«Cu glasul plin de lacrimi, de 'nduioşare cald,
«Privindu-mă cu ochii, in care-aveai un cer,
«Mi ai zis: Aştept din parte-ţi, o rege cavaler,
«Că-mi vei da prins pe-acela, ce umilit ţi-l cer.....
«Eu vreau să-mi dai copilul sburdalnic, pe Arald.

«Şi intorcându-mi faţa, eu spada ţi-am intins!
«Pe plaiuri dunărene poporu-şi oprì mersul,
«Arald copilul rege uitat-a Universul:
«Urechea-i fù menită ca să-ţi asculte versul —
«De-atunci, invingătoareo, iubit-ai pe invins.

«De atunci, fecioară blondă ca spicul cel de grâu,
«Veneai la mine noaptea ca nimeni să te vadă
«Şi 'nlănţuindu-mi gâtul cu braţe de zăpadă
«Imi intindeai o gură deschisă pentru sfadă:
«Eu vin la tine, rege, să cer pe-Arald al meu.

«De-ai fi cerut pământul cu Roma lui antică,
«Coroanele ce regii pe frunte le aşază,
«Şi stelele ce vecinic pe ceruri colindează:
«Pe toate la picioare-ţi eu le puneam in vază....
«Dar nu 'l mai vrei pe Arald, căci nu mai vrei nimică.

«Ah! unde-i vremea ceea, când eu cercam un vad
«Să ies la lumea largă! Și fost-ar fi mai bine
«Ca nici-odată 'n viață să nu te vęd pe tine,
«Să fumege nainte-mi orașele 'n ruine,
«Să se 'mplinească visu-mi din codri cei de brad!»

Făcliile ridică, se mișc' in line pasuri,
Ducënd la groapă trupul reginei dunărene,
Monachi, cunoscătorii vieței pământene.
Cu barbele lor albe, cu ochii stinși sub gene,
Preoți bătrâni ca iarna cu găngavele glasuri

O duc cãntãnd prin tainiți și pe sub negre bolți.
A misticei religii intunecoase cete
Pe funii lungi coboară sicriul sub pãrete,
Pe peatra prãvãlitã pun crucea drept pecete
Sub candela ce arde in umbra unui colț.

In numele sfântului
Taci, s'auzi cum latră
Cățelul pământului
Sub crucea de peatră.

II

Arald pe un cal negru sbură, și dealuri, vale,
In juru-i fug ca visuri; prin nouri joacă lună;
La peptu-i manta neagră in falduri și-o adună,
Movili de frunze 'n drumu'i le spulberă de sună,
Ear steaoa cea polară i-arată a lui cale.

Ajuns-a el la poala de codru 'n munții vechi;
Isvoare vii murmură și saltă de sub peatră,
Colo cenușa sură in părăsita vatră,
In codri-adânci cățelul pământului tot latră,
Lătrat cu glas de zimbru resună in urechi.

Pe-un jeț tăiat in stâncă stă țapăn, palid, drept,
Cu cărja lui in mână, preotul cel păgân.
De-un veac el șede astfel, de moarte-uitat bătrân;
In plete-i crește muschiul și muschiu pe a lui sin,
Barba 'n pământ i-ajunge și genele la pept.

Așa fel zi și noapte de veacuri el stă orb,
Picioarele lui vechie cu peatra 'mpreunate;
El numără in gându-i zile nenumărate;
Și falfăe deasupra-i, gonindu-se in roate
Cu-aripele-ostenite, un alb ș'un negru corb.

Arald atunci coboară de pe-a lui cal. C'o mână
El scutură din visu-i moșneagu 'ncremenit:
«O mag, de zile vecinic, la tine am venit,
«Dă-mi inapoi pe-aceea ce moartea mi-a răpit,
«Și de-azi a mea viață la zeii tăi se 'nchină.»

Bătrânul cu a lui cărjă sus genele-și ridică,
Se uită lung la densusul, dar gura 'nchisă-i tace;
Cu greu a lui picioare din peatră le desface,
Din tronul se coboară, cu mâna semn ăi face
Ca 'n sus să il urmeze pe a codrilor potică.

In poarta prăbușită ce duce 'n fund de munte,
Cu cărja lui cea vechie el bate de trei ori —
Cu sgomot sare poarta din vechii ei ușori;
Bătrânul se inchină... pe rege 'l prind fiori,
Un stol de gânduri aspre trecù peste-a lui frunte.

In dom de marmur negru ei intră neopriți,
Și porțile in urmă in vechi țigini s'aruncă ;
O candelă bătrânul aprinde, para lungă
Se 'nalță 'n sus albastră, de fiecare dungă
Lucesc 'n juru-i ziduri ca tuciul lustruiți.

Și in tăcere crudă ei nu știu ce aștept !
Cu mâna 'ntinsă magul ăi face semn să șadă.
Arald, cu moartea 'n suflet, a gândurilor pradă,
Pe jeț tăcut se lasă, cu dreapta pe a lui spadă,
In zid de marmur negru se uită crunt și drept.

Fantastic pare-a crește bătrânul alb și blând :
In aer își ridică a farmecelor vargă —
Și o suflare rece prin dom atunci aleargă,
Și mii de glasuri slabe incep sub bolta largă
Un cânt frumos și dulce, adormitor sunând.

Din ce in ce cântarea in valuri ea tot crește,
Se pare că furtuna ridică al ei glas,
Că vântul trece 'n spaimă pe al mărilor talaz,
Că 'n sufletu-i pământul se sbate cu necaz,
Că ori ce-i viu in lume acum incremenește.

Se sgudue tot domul de pare a fi de scânduri,
Și stânci în temelie clătindu-se vedem,
Plânsori sfâșietoare impinse de blăstem
Se urmăresc prin bolte, se chiamă, fulger', gem
Și cresc tumultoase în valuri rânduri, rânduri.

«Din inimă-i pământul la morți să dea viață,
«În ochi-i să se scurgă scântei din stea o lină,
«A părului lucire s'o dea luna plină,
«Ear duh dă-i tu, Zamolxe, sămânță de lumină,
«Din duhul gurei tale ce arde și înghiață.

«Stihii a lumii patru supuse lui Arald,
«Străbateți voi pământul și a lui măruntaie,
«Făceți din piatră aur și din îngheț văpae,
«Se 'nchege apa 'n sânge, din piatră foc să saie,
«Dar inima-i fecioară hrăniți cu sânge cald.»

Atuncea dinaintea lui Arald zidul piatră :
El vede toată firea amestecat' afară,
Ninsoare, fulger, gheață vânt arzător de vară,
Departă vede orașul pe sub un arc de pară
Și lumea nebunită gemând din respungere.

Biserica creștină, a ei catapiteasmă
De un fulger drept in două e ruptă și tresare,
Din tainiță mormentul atuncea ei apare
Și peatra de pe groapă crăpând in două sare....
Incet plutind se 'nalță mireasa-i, o fantasmă.

O dulce intrupare de-omăt; pe peptu-i salbă
De petre scumpe; pērul i-ajunge la călcăe;
Ochii căzuți in capu-i și buze viorie;
Cu mănile-i de ceară ea tēmpla și-o mângăe,
Dar fața ei frumoasă ca varul este albă.

Prin vēnt, prin neguri vine, și nourii s'aștern,
Fug fulgerele 'n lături lăsând-o ca să treacă,
Și luna inegrește și ceriu 'ncet se pleacă
Și apele cu spaimă fug in pământ și seacă —
Părea că 'n somn un ānger ar trece prin infern.

Priveliștea se stinge. In negrul zid s'arată
Venind ca 'n somn lunatic in pasuri line ea.
Arald nebun se uită, cu ochii o 'nghițea,
Puternicele brațe spre dēnsa intindea
Și 'n nesimțire cade pe-a jețului său spată.

Și simte gātu-atuncea cuprins de brațe reci,
Pe pieptul gol el simte un lung sărut de ghiață,
Părea un junghiu că-i curmă suflare și viață,
Din ce in ce mai vie o simte 'n a lui brață
Și știe că deacuma a lui rămâne 'n veci.

Și sufletul ei dulce din ce in ce-i mai cald...
Pe ea o ține-acuma, ce fu a morții pradă?
Ea 'nlănțuește gātu-i cu brațe de zăpadă,
Intinde-a ei gură, deschisă pentru sfadă:
«Rege-a venit Maria și-ți cere pe Arald!»

«Arald, nu vrei tu fruntea pe sinul meu s'o culci?
«Tu zeu cu ochii negri, o ce frumoși ochi ai!
«Las' să 'ți inlănțui gätul cu përul meu bălai,
«Viața, tinerețea mi-ai prefăcut-o 'n rai,
«Las să mă uit in ochi-ți ucizëtor de dulci.»

Și blănde triste glasuri din vuet se desfac,
Acuma la ureche-i un cântec vechiu străbate
Ca murmur din isvoare prin frunzele uscate,
Acum o armonie de-amor și voluptate
Ca molcoma cadență a undelor pe lac.

... cum de multe ori, când mor
oamenii, mulți dintr'acei morți zic că
se scoală de se fac Strigoi ...

Indreptarea legii 1652.

III

In salele pustie lumina roși de torții
Rănesc întunecimea ca pete de jeratic;
Arald se primblă singur rîzînd, vorbind selbatic—
Arald, tînerul rege, e-un rege singuratic,
Palatu-i parc'așteaptă în veci să-i vie morții.

Pe-oglinzi de marmuri negre un negru nimizez,
A faclilor lucire, rîsbind prin pânza fină,
Resfrîng o dureroasă lumină din lumină,
Zidirea cea pustie de jale pare plină
Și chipul morții pare că 'n ori ce colț îl vezi.

De cînd căzù un trăsnet în dom, de-atunci în somn
Ca plumbul surd și rece el doarme zioa toată,
Pe inimă-i de-atunci s'a pus o neagră pată;
Dar noaptea se trezește și ține judecată
Și 'n negru 'mbracă toate, al nopții palid domn.

Un obrazar de ceară părea că poartă el,
Atât de albă fața-i ș'atât de nemișcată,
Dar ochi-i ard in friguri și buza-i săngerată,
Pe inima sa poartă deatunci o neagră pată,
Eară pe frunte poartă coroană de oțel.

Deatunci in haina morții el și-a 'mbrăcat viața,
Ți plac adânce cânturi, ca glasuri de furtună,
Ades călare pleacă in măndre nopți cu lună,
Și când se 'ntoarce, ochii lucesc de voie bună,
Pân' ce-un fior de moarte 'l coprinde dimineața.

Arald, ce insemnează pe tine negrul port
Și fața ta cea albă ca ceară, neschimbată?
Ce ai? de când pe sinu-ți tu porți o neagră pată
De-ți plac făclii de moarte, cântare 'ntunecată?
Arald! de nu mă 'nșală privirea, tu ești mort!

Și azi el se avântă pe calul său arab
Și drumul, ca săgeții, Ți dă peste pustie,
Care sub luna plină lucește argintie —
El vede de departe pe mândra lui Marie
Și vântu 'n codri sună cu glas duios și slab.

In părul ei de aur rubine 'nflăcărare
Și 'n ochii ei s'adună lumina sfintei mări ;
S'ajung curënd in cale, s'alătură călări,
Și unul inspre altul se pleacă 'n desmerdări —
Dar buzele ei roșii păreau că 's săngerate.

Ei trec ca vijelia cu aripi fără număr,
Căci caii lor aleargă alătura 'nspumați,
Vorbesc de-a lor iubire, iubire fără saț ;
Ea se lăsase dulce și greu pe a lui braț
Și-și răzimase capul bălai de a lui umăr.

«Arald, nu vrei pe sinu-mi tu fruntea ta s'o culci ?
«Tu zeu cu ochii negri, o ce frumoși ochi ai !
«Las să-ți inlănțui gâtul cu părul meu bălai,
«Viața, tinerețea mi-ai prefăcut-o 'n rai,
«Las să mă uit 'n ochi-ți ucizător de dulci !»

Miroase-adormitoare vėzduhul il ingreun',
Căci vėntul adunat-a de flori de tei troiene
Și le așterne 'n calea reginei dunărene.
Prin frunze aiurează șoptirile-i a lene,
Când gurele 'nsetate 'n sărutări se 'mpreun'.

Cum ei mergënd ca vântul se ceartă și se 'ntreabă,
Nu vëd in fundul nopții o umbră de roșeață,
Dar simt că 'n a lor suflet trecù-un fior de ghiață,
De a morții gălbeneală periți ei sunt la față...
Ei simt c'a lor vorbire e slabă, tot mai slabă.

«Arald! strigâ crăiasa, las' fața să-mi ascund.
«N'auzi tu de departe cucosu răgușit?
«O zare de lumină s'arată 'n răsărit,
«Viața trecătoare din peptu-mi a rănit,
«A zilei raze roșii in inimă-mi pătrund.»

Arald incremenise pe calu-i — un stejar,
Păinjenit e ochiu-i de-al morții glas etern,
Fug caii, duși de spaimă, și vântului s'aștern,
Ca umbre străvezie ieșite din infern
Ei zboară, vântul geme prin codri cu amar.

Ei zboar' — o vijelie, trec ape făr' de vad,
Naintea lor se 'nalță puternic vechii munți,
Ei trec in răpejune prin riuri fără punți,
Coroanele de fugă le fulgeră pe frunți,
Naintea lor se mișcă pădurile de brad.

Din tronul lui de piatră bătrânul preot vede
Și 'n vânturi el ridică adâncul glas de-aramă,
Pe soare să-l oprească el noaptea o rechiamă,
Furtunelor dă sborul pământul de 'l distramă...
Târziu! căci faptul zilei în slavă se repede!

Pornește vijelia adâncu-i cânt de jale,
Când ei soseau alături pe cai incremeniți,
Cu genele lăsate pe ochi păinjiniți —
Frumoși erau și astfel de moarte logodiți —
Și 'n două lături templul deschise-a lui portale.

Călări ei intră 'n untru și porțile recad;
Pe veci perire 'n noaptea mărețului mormânt
În sunete din urmă pătrunde 'n fire cânt,
Jelind-o pe crăiasa cu chip frumos și sfânt,
Pe-Arald, copilul rege al codrilor de brad.

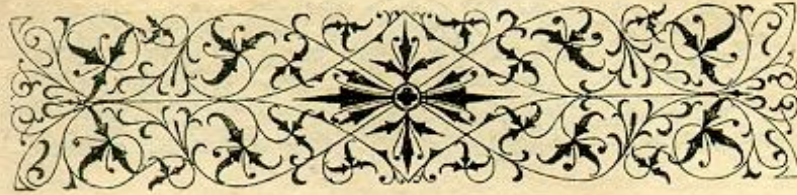
Bătrânul și pleacă geană și ear rămâne orb,
Picioarele lui vechie cu piatra se 'mpreună,
El numără în gându-i și anii ei adună,
Ca o poveste-uitată Arald în minte-i sună,
Și peste capu-i sboară un alb și un negru corb.

Pe jețul lui de piatră ințepenește drept
Cu cărja lui cea veche preotul cel păgân
Și cu veacuri nainte el șede-uitat bătrân,
In plete-i crește mușchiul și mușchiu pe a lui sin,
Barba 'n pământ i-ajunge și genele de pept.

SATIRA I

Când cu gene ostenite sara suflu 'n luminare,
Doar ciasornicul urmează lunga timpului cărare :
Căci perdelele 'ntr'o parte când le dai, și in odăe
Luna varsă peste toate voluptoasa ei văpae,
Ea din noaptea amintirii o vecie 'ntreagă scoate
De dureri, pe care însă le simțim ca 'n vis pe toate.

Lună tu, stăpâna mării, pe a lumii boltă luneci
Și gândirilor dând viață, suferințele intuneci ;
Mii pustiuri scânteiază sub lumina ta fecioară ;
Și căți codri-ascund in umbră strălucire de isvoară !
Peste câte mii de valuri stăpânirea ta străbate,
Când plutești pe mișcătoarea mărilor singurătate !
Câte țermuri in florite, ce palate și cetăți
Străbătute de-al tău farmec ție singură-ți arăți !
Și in câte mii de case lin pătruns-ai prin ferești,
Câte frunți, pline de gânduri, gânditoare le privești !
Vezi pe-un rege ce 'mpânzește globu 'n planuri pe un veac,
Când la ziua cea de mână abea cuget' un sărac —
De și trepte osebite le-au eșit din urna sorții,
Deopotrivă-i stăpânește raza ta și — geniul morții,
La acelaș șir de patimi deopotrivă fiind robi,
Fie slabi, fie puternici, fie genii ori neghiobi.
Unul caută 'n oglindă de-și buclează al său păr ;
Altul caută in lume și in vreme adevăr,
De pe galbenele file el adună mii de coji,
A lor nume trecătoare le insamnă pe răboj ;
Eară altu 'mparte lumea de pe scândura tărăbii,
Socotind cât aur marea poartă 'n negrele-i corăbii.

Ear colo bătrânul dascăl, cu-a lui haină roasă 'n coate,
Intr'un calcul fără capăt tot socoate și socoate
Și de frig la piept și'nchee tremurând halatul vechi,
Iși infundă gātu 'n guler și bumbacul in urechi;
Uscățiv așa cum este, gârbovit și de nimic,
Universul fără margini e in degetul lui mic!
Căci sub frunte-i viitorul și trecutul se incheagă:
Precum Atlas in vechime sprijinea ceriul pe umăr,
Așa el sprijină lumea și vecia intr'un număr.
Pe când luna strălucește peste-a tomurilor bracuri,
Intr'o clipă-l poartă gândul indărăt cu mii de
veacuri

La 'nceput, pe când ființă nu era, nici neființă,
Pe când totul era lipsă de viață și voință,
Când nu s'ascundea nimica, deși tot era ascuns,
Când pătuns de sine însuș odihnea cel nepătuns.
Fu prăpastie? genună? Fu noian intins de apă?
N'a fost lume pricepută și nici minte s'o priceapă,
Căci era un intuneric ca o mare făr' o rază,
Dar nici de vëzut nu fuse și nici ochiu care s'o
vază,
Umbra celor nefăcute nu 'ncepuse-a se desface,

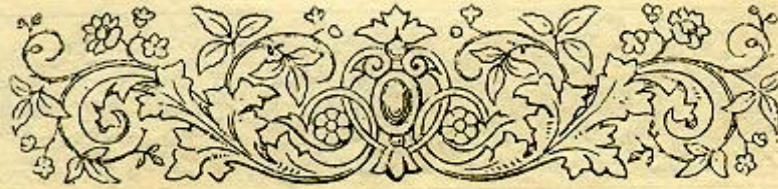

Și in sine împăcată stăpânea eterna pace!
Dar deodat' un punct se mișcă... cel întâiu și singur!

Eată-l

Cum din chaos face mumă, eară el devine Tatăl.
Punctu-acela de mișcare, mult mai slab ca boaba
spumii,

E stăpânul fără margini peste marginile lumii.
De-atunci negura eternă se desface in fășii,
De atunci resare lumea, luna, soare și stihii,
De atunci și până astăzi colonii de lumi pierdute
Vin din sure văi de chaos pe cărări necunoscute
Și, in roiuri luminoase isvorind din infinit,
Sunt atrase in viață de un dor nemărginit.
Ear in lumea asta mare noi, copii ai lumii mici,
Facem pe pământul nostru mușunoaie de furnici;
Microscopice popoare, regi, oșteni și învățați
Ne succedem generații și ne credem minunați.
Muști de-o zi pe-o lume mică de se măsură cu
cotul,
In acea nemărginire ne 'nvelim, uitând cu totul
Cumcă lumea asta 'ntreagă e o clipă suspendată,
Că 'ndărătu-i și 'nainte-i intuneric se arată.

Precum pulberea se joacă in imperiul unei rază,
Mii de fire viorie ce cu raza incetează :
Astfel intr'a vecinicii noapte pururea adăncă
Avem clipa, avem raza, care tot mai ține încă.
Cum s'o stinge, totul piere ca o umbră 'n intuneric :
Căci e vis al nefinței universul cel chimeric.

In present cugetătorul nu-și oprește a sa minte,
Ci 'ntr'o clipă gându 'l duce mii de veacuri inainte,
Soarele, ce azi e mândru, el îl vede trist și roș,
Cum se 'nchide ca o rană printre nori intunecoși,
Cum planeteii toți ingheață și s'asvăr rebeli in spațiu,
Ei, din frânele luminii și ai soarelui scăpați ;
Ear catapiteasma lumii in adănc s'au inegrit,
Ca și frunzele de toamnă toate stelele-au perit ;
Timpul mort ș'intinde trupul și devine vecinicie,
Căci nimic nu se intemplă in intinderea pustie,
Și in noaptea nefinței totul cade, totul tace,
Căci in sine împăcată reincepe-eterna pace.

Incepënd la talpa insași a mulțimii omenesci
Și suind in susul scării pân' la frunțile crăești,
De a vieții lor enigmă îi vedem pe toți munciți,
Făr' a ști să spunem care ar fi mai nenorociți.
Unul e in toți, tot astfel precum una e in toate;
De asupra tuturor se ridică cine poate,
Pe când alții stând in umbră și cu inima smerită,
Neștiuți se pierd in taină ca și spuma nezărită.
Ce-o să-i pese soartei oarbe ce vor ei sau ce gândesc?
Ca și vântu 'n valuri trece peste traiul omenesc.

Fericească-l scriitorii, toată lumea recunoască-l —
Ce-o să aibă din acestea pentru el bătrânul dascăl?
Nemurire, se va zice. Este drept că viața 'ntreagă,
Ca și edera de-un arbor, de-o idee i se leagă.
«De oiu muri — își zice 'n sine — al meu nume o
să. 'l poarte
«Secolii din gură 'n gură și l'or duce mai departe
«De a pururi, pretutindeni; in ungherul unor crieri
«Și-or găsi, cu al meu nume, adăpost a mele
scrieri!»

O sermane! ții tu minte câte 'n lume-ai auzit,
Ce-ți trecù pe dinainte, câte singur ai vorbit?
Prea puțin. De ici, de colo de imagini o fășie,
Vre o umbră de gândire, ori un petec de hărtie,
Și când propria ta viață singur n'o știi pe de rost,
O să-și bată alții capul s'o pătrunză cum a fost?
Poate vr'un pedant cu ochii cei verzui, peste un veac,
Printre tomuri brăcuite așezat, și el un brac,
Aticismul limbei tale o să-l pună la cântari,
Colbul ridicat din carte-ți l'o sufla din ochelari,
Și te-o strânge 'n două șiruri, așezându-te la coadă
In vr'o notă prizărită sub o pagină neroadă.

Poți zidi o lume 'ntreagă, poți s'o sfărîmi : ori ce-ai
spune,
Peste toate o lopată de țerină se depune.
Măna care-au dorit sceptrul universului, și gânduri
Ce-au cuprins tot universul, incap bine 'n patru
scânduri.

Or să vie pe-a ta urmă, in convoiu de 'nmormântare
Splendid ca o ironie, cu priviri nepăsătoare ;

Ear deasupra tuturor va vorbi vr'un mititel,
Nu slăvindu-te pe tine, — lustruindu-se pe el
Sub a numelui tău umbră. Eată tot ce te așteaptă.

Ba să vezi... posteritatea este încă și mai dreaptă.
Neputând să te ajungă, crezi c'or vrea să te admire?
Ei vor aplauda de sigur biografia subțire,
Care s'o 'ncerca s'arete că n'ai fost vr'un lucru mare,
C'ai fost om cum sunt și dănșii. Măgulit e fiecare
Că n'ai fost mai mult ca dănșul. Și prostatecele nări
Și le umflă ori și cine in savante adunări,
Când de tine se vorbește. S'a înțeles de mai nainte,
C'o ironică grimasă să te laude 'n cuvinte.
Astfel încăput pe mâna a ori cărui, te vor drege,
Rele-or zice că sunt toate câte nu vor înțelege.
Dar afară de acestea, vor căta vieței tale
Să-i găsească pete multe, răutăți și mici scandale:
Astea toate te apropie de dănșii. Nu lumina
Ce in lume-ai revărsat-o, ci păcatele și vina,
Oboseala, slăbiciunea, toate relele ce sunt
Intr'un mod fatal legate de o mână de pământ,

Toate miclele mizerii unui suflet chinuit
Mult mai mult ii vor atrage de cât tot ce ai gândit.

.....

Intre ziduri, pintre arbori ce se scutură de floare,
Cum revarsă luna plină liniștita ei splendoare!
Și din noaptea amintirii mii de doruri ea ne scoate,
Amorțită li-i durerea, le simțim ca 'n vis pe toate,
Căci in propria-ne lume ea deschide poarta 'ntrării
Și ridică mii de umbre după stinsul luminării.
Mii pustiuri scânteiază sub lumina ta fecioară,
Și căți codri-ascund in umbră strălucire de isvoară!
Peste câte mii de valuri stăpânirea ta străbate,
Când plutești pe mișcătoarea mărilor singurătate,
Și pe toți ce 'n astă lume sunt supuși puterii sorții,
Deopotrivă-i stăpânește raza ta și geniul morții!

SATIRĂ II

De ce pana mea rămâne în cerneală, mă întrebi?
De ce ritmul nu m'abate cu ispita-i de la trebi?
De ce dorm, îngrămădite între galbenele file,
Jambii suitori, trocheii, săltărețele dactile?
Dacă tu știeai problema astei vieți cu care lupt,
Ai vedè, că am cuvinte pana chiar să o fi rupt.

Căci, întreb, la ce-aș începe să încerc în luptă dreaptă
A turna în formă nouă limba veche și 'nțeleaptă?
Acea tainică simțire, care doarme 'n a mea harfă,
În cuplete de teatru s'o desfac ca pe o marfă?
Sau cu sete să caut forma ce să poată să le 'ncapă?—
Să le scriu, cum cere lumea, vr'o istorie pe apă?!

Însă tu îmi vei răspunde, că e bine ca în lume
Prin frumoasă stihuire să pătrunză al meu nume,
Să-mi atrag luarea-aminte a bărbaților din țară,
Să-mi dedic a mele versuri, la cucoane bunăoară,
Și desgustul meu din suflet să-l împac prin a mea minte.—
Dragul meu, cărarea asta s'a bătut de mai înainte.
Noi avem în veacul nostru acel soi ciudat de barzi,
Care 'ncearcă prin poeme să devie cumularzi;
Închinând ale lor versuri la puternici, la cucoane,
Sunt cântați în cafenele și fac zgomot în saloane;
Eaș cărările vieții fiind grele și înguste,
Ei încearcă să le treacă prin protecție de fuste,
Dedicând broșuri la dame, a căror bărbați ei speră
C'ajungând când va miniștri le-a deschide carieră.

De ce nu voi pentru nume, pentru glorie să scriu!
Oare glorie să fie a vorbi într'un pustiu?
Azi, când patimilor proprii muritorii toți sunt robi,
Gloria-i inchipuirea ce o mie de neghiobi
Idolului lor închină, numind mare pe-un pitic
Ce-o beșică e de spumă într'un secul de nimic.

Incorda-voi a mea liră să cânt dragostea? Un lanț
Ce se 'mparte cu frăție între doi și trei amanți!
Ce? să 'ngâni pe coardă dulce, că de voe te-ai adaos
La cel cor ce 'n operetă e condus de Menelaos?
Azi adeseori femeea, ca și lumea, e o școală,
Unde 'nveți numai durere, injosire și spoială;
La aceste academii de științi a zinei Vineri
Tot mai des se perindează și din tineri în mai tineri,
Tu le vezi primind elevii cei imberbi în a lor clas,
Până când din școala toată o ruină a ramas.

Vai! tot mai gândești la anii, când visam în academii,
Ascultând pe vechii dascăli cărpocind la haina vremii,

Ale clipelor cadavre din volume stând s'adune
Și 'n a lucrurilor peteci căutând înțelepciune?
Cu murmurele lor blânde, un isvor de horum-harum,
Căștigând cu clipoceală *nervum rerum gerendarum*,
Cu evlavie adâncă ne 'nvățau al minții scripet,
Legănând când o planetă, când pe-un rege din
Egipet.

Par' că-l ved pe astronomul cu al negurii repaos,
Cum ușor, ca din cutie, scoate lumile din chaos
Și cum neagra vecinicie ne-o intinde și ne 'nvață,
Că epocele se 'nșiră că mărgelele pe ață.
Atunci lumea 'n căpățină se 'nvërtea ca o morișcă
De simțeam, ca Galilei, că comedia se mișcă.

Amețiți de limbe moarte, de planete, de colbul școlii,
Confundam pe bietul dascăl cu un crai mâncat de
moli

Și, privind painjinișul din tavan de pe pilastri,
Ascultam pe craiul Ramses și visam—la ochi albaștri,

Și pe margini de caete scriam versuri dulci, de pildă
Cătră vre-o trandafirică și sălbatică Clotildă.
Imi plutea pe dinainte cu al timpului amestec
Ba un soare, ba un rege, ba alt animal domestic.
Scărțiirea de condee dădea farmec astei liniști,
Vedeam valuri verzi de grâne, undoiarea unei iniști,
Capul greu cădea pe bancă, păreau toate 'n infinit...
Când sună, știam că Ramses trebuia să fi murit.

Atunci lumea cea gândită pentru noi avea ființă
Și, din contra, cea a avea ne părea cu neputință.
Azi abia vedem, ce stearpă și ce aspră cale este
Cea ce poate să convie unei inime oneste.
Ear in lumea cea comună *a visà* e un pericol,
Și de ai cumva ilusii, ești pierdut și ești ridicul.

Și deaceea de-azi nainte poți să nu mă mai întrebi,
De ce ritmul nu m'abate cu ispita-i de la trebi,
De ce dorm ingrămădite între galbenele file
Jambii suitori, trocheii, săltărețele dactile.

De-oi urma să scriu in versuri, teamă-mi e ca nu
cum-va
Oamenii din ziua de-astăzi să mă 'nceap' a lăuda.
Dacă port cu ușurință și cu zimbet a lor ură,
Laudele lor de sigur m'ar măhni peste măsură.

S A T I R A III

In Sultan, dintre aceia ce domnesc peste vr'o limbă
Ce, cu-a turmelor pășune, a ei patrie ș'o schimbă,
La pământ dormea, ținându-și căpătâi mâna cea
dreaptă ;

Dară ochiu 'nchis afară, inlăuntru se deșteaptă.
Vede, cum din ceriuri luna lunecă și se coboară
Și s'apropie de dănsul preschimbată in fecioară.

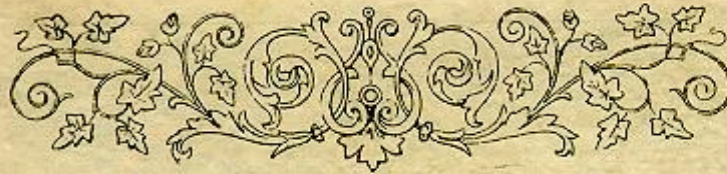

Inflorea cărarea ca de pasul blândeii primăveri,
Ochii ei sunt plini de umbra tănuitelor dureri,
Codrii se infiorează de atâta frumusețe,
Apele 'ncrețesc în tremur străveziile lor fețe,
Pulbere de diamante cade fină ca o bură,
Scănteind plutea prin aer și pe toate din natură,
Și prin mândra fărmeceare sun' o muzică de șoapte,
Ear pe ceriuri se înalță curcubeiele de noapte...
Ea, șezând cu el alături, mâna fină i-o întinde,
Părul ei cel negru 'n valuri de mătasă se desprinde :
«Las' să leg a mea viață de a ta. În brațu-mi vino,
«Și durerea mea cea dulce cu durerea ta alin-o.
«Scris în cartea vieții este și de veacuri și de stele :
«Eu să fiu a ta stăpână, tu stăpân vieții mele.»
Și cum o privea Sultanul, ea se 'ntunecă, dispăre;
Ear din inima lui simte un copac cum că răsare,
Care crește într'o clipă ca în veacuri, mereu crește,
Cu-a lui ramuri peste lume, peste mare se lățește,
Umbra lui cea uriașă orizonul îl cuprinde
Și sub dănsul universul într'o umbră se întinde ;
Ear în patru părți a lumii vede șiruri munții mari,
Atlasul, Caucazul, Taurul și Balcanii seculari,

Vede Eufратul și Tigris, Nilul, Dunărea bătrână—
Umbra arborelui falnic peste toate e stăpână.
Astfel Asia, Europa, Africa cu-a ei pustiuri
Și corăbiile negre legănându-se pe riuri,
Valurile verzi de grăe legănându-se pe lanuri,
Mările țermuitoare și cetăți lângă limanuri,
Toate se întind nainte-i. Ca pe-un uriaș covor
Vede țară lângă țară; și popor lângă popor
Ca prin neguri alburie se streved și se prefac
În întinsă 'mpărăție sub o umbră de copac.

Vulturii, porniți la ceruri, pân' la ramuri nu ajung;
Dar un vânt de biruință se pornește îndelung
Și lovește rânduri, rânduri în frunzișul sunător,
Strigăte de Allah! Allah! se aud pe sus prin nor.
Sgomotul creștea ca marea turburată și înaltă,
Urlete de bătălie s'alungau după olaltă;
Însă frunzele-ascuțite se îndoaie după vânt
Și deasupra Romei noue se înclină la pământ.

Se cutremură Sultanul... se desteaptă... și pe cer
Vede luna ce plutește peste plaiul Eschișer,
Și privește trist la casa Șeihului Edebali.
După gratii de fereastră o copilă el zări
Ce-i zimbește, mlădiosă ca o creangă de alun :
E a Șeihului copilă, e frumoasă Malcatun.
Atunci el pricepe visul că-i trimis de la profet,
Că pe o clipă se 'nălțase chiar in rai la Mohamet,
Că din dragostea-i luminează un imperiu se va naște,
Ai căruia ani și margini numai cerul le cunoaște.

Visul său se 'nfripeză și se 'ntinde vulturește.
An cu an împărăția tot mai largă se sporește,
Eară flamura cea verde se înalță an cu an,
Neam cu neam urmându-i sborul și sultan după sultan.
Astfel țară după țară drum de glorie-i deschid...
Până 'n Dunăre ajunge furtunosul Baiazid.

La un semn, un țerm de altul legând vas de vas se leagă,
Și in sunet de fanfare trece oastea lui întreagă,

Jeniceri, copii de suflet ai lui Allah, și Spahii
Vin de 'ntunecă pământul la Rovine în câmpii;
Respândindu-se în roțiuni, întind corturile mari —
Însă 'n zarea depărtată sună codrul de stejari.

Eată vine-un sol de pace c'o năframă 'n vârf de băț.
Baiazid, privind la dânsul, îl întreabă cu dispreț:
«Ce vrei tu?»

«Noi? Bună pace! Și de n'o fi cu bănat,
Domnul nostru-ar vrea să vadă pe măritul împărat.»

La un semn deschisă-i calea, și s'apropie de cort
Un bătrân atât de simplu după vorbă, după port,
«Tu ești Mircea?»

«Da 'mpărate!»

«Ai venit să mi te 'nchini,
Să nu schimb a ta coroană într'o ramură de spini?»
—«Ori ce gând ai, Impărate, și ori cum vei fi sosit,
Cât suntem încă pe pace, eu îți zic: bine-ai venit!»

Despre partea inchinării însă, Doamne, să ne ierți.
Dar acu, vei vrea cu oaste și răsboi ca să ne cerți,
Ori vei vrea să faci intoarsă de pe-acuma a ta cale,
Să ne dai un semn și nouă de mila Măriei-Tale—
De-o fi una, de-o fi alta : ce e scris și pentru noi
Bucuroși le-om duce toate, de e pace, de-i răsboi.»
—«Cum? Când lumea mi-e deschisă, a privi gândești că pot
«Ca întreg Aliotmanul să se 'mpiedece de-un ciot?
«O tu nici visezi, bătrâne, căți in cale mi s'au pus!
«Toată floarea cea vestită a întregului Apus,
«Tot ce stă in umbra crucii, împărați și regi s'adună
«Să dea piept cu uraganul, ridicat de semi-lună;
«S'a 'mbrăcat in zale lucii cavalerii de la Malta;
«Papa cu-a lui trei coroane, puse una peste alta,
«Fulgerele adunat-au contra fulgerului, care
«In turbarea-i furtunoasă a cuprins pământ și mare;
«N'au avut de căt cu ochiul ori cu mâna semn a face,
«Și apusul își împinse toate neamurile 'ncoace;
«Pentru a crucii biruință se mișcară riuri-riuri,
«Ori din codri răscolite ori stărnite din pustiuri,
«Sguduind din pace-adâncă ale lumii începuturi,
«Ingrind tot orizonul cu-a lor zeci de mii de scuturi;

«Și nu voi ca să mă laud, nici că voi să te 'nspăimânt :
«Cum venire, se făcură toți o apă ș'un pământ.
«Te fâlești că înainte-ți resturnat-ai val-vërtej
«Oștile leite 'n zale de 'mpërați și de viteji?
«Tu te lauzi că Apusul înainte ți s'a pus?...
«Ce-i mâna pe ei in luptă, ce-au voit acel Apus?
«Laurii voiau să-i smulgă de pe fruntea ta de fer,
«A credinții biruință căta ori ce cavaler.
«Eu? Imi apăr sărăcia și nevoile și neamul!
«Și deaceea tot ce mișcă 'n țara asta, riul, ramul,
«Mi-e prieten numai mie, eară ție dușman este;
«Dușmănit vei fi de toate făr' a prinde chiar de
veste.
«N'avem oști, dară iubirea de moșie e un zid
«Care nu se 'nfiorează de-a ta faimă, Baiazid.»

Și abia plecâ bătrânul : ce mai freamăt, ce mai
sbucium !

Codrul clocoti de sgomot și de arme și de bucium,
Ear la poala lui cea verde mii de capete pletoasă,
Mii de coifuri lucitoare ies din umbra 'ntunecoasă.

Călăreții umplu câmpul și roesc după un semn
Și în caii lor sălbatici bat cu scările de lemn;
Pe copite iau în fugă fața negrului pământ,
Lănci scânteie lungi în soare, arcuri se întind în vânt;
Și ca nouri de aramă și ca ropotul de grindeni,
Orizontu 'ntunecându-l, vin săgeți de pretutindeni
Văjăind ca vijelia și ca plesnetul de ploaie,
Urlă câmpul și de tropot și de strigăt de bătaie.
În zadar striga 'mpăratul ca și leul în turbare,
Umbra morții se întinde tot mai mare și mai mare;
În zadar flamura verde o ridică înspre oaste,
Căci cuprinsă-i de peire și în față și în coaste,
Căci se clatină rărite șiruri lungi de bătălie,
Cad Arabii ca și pălcuri risipite pe câmpie;
În genunchi cădeau pedestri, colo caii se restoarnă,
Cad săgețile în valuri, care șueră, se toarnă,
Și lovind în față, 'n spate, ca și crivățul și gerul,
Pe pământ lor li se pare că se năruie tot cerul.
Mircea însuș mână 'n luptă vijelia 'ngrozitoare,
Care vine, vine, vine, calcă totul în picioare;
Durduind soseau călării ca un zid înalt de suliți,
Printre cetele păgâne trec rupându-și large uliți;

Risipite se 'mprăştie a duşmanilor şiraguri,
Şi, gonind biruitoare, tot veneau a ţerii steaguri
Ca potop ce prăpădeşte, ca o mare turburată.
Peste-un cias păgânătatea e ca pleava vânturată.
Acea grindin' oţelită inspre Dunăre o mână,
Ear in urma lor se 'ntinde falnic armia română.

Pe când oastea se aşază, eată soarele apune,
Voind creştetele 'nalte ale ţerii să 'ncunune
Cu un nimb de biruinţă; fulger lung incremenit
Mărgineşte munţii negri in intregul asfinţit,
Păn' ce isvorăsc din veacuri stele una câte una
Şi din neguri dintre codri tremurând s'arată luna;
Doamna mărilor ş'a nopţii varsă linişte şi somn.
Lângă cortu-i unul dintre fii falnicului Domn
Sta zimbînd de-o amintire, pe genunchi scriind o carte,
S'o trămiţă dragei sale de la Argeş mai departe:

«De din vale de Rovine
«Grăim, Doamnă, cătră Tine,
«Nu din gură, ci din carte,
«Că ne eşti așa departe.

«Te-am ruga, mări, ruga
«Să-mi trimiți prin cineva
«Ce-i mai mândru 'n valea Ta :
«Codrul cu poenele
«Ochiul cu sprincenele ;
«Că și eu trimite-voi
«Ce-i mai mândru pe la noi :
«Oastea mea cu flamurile,
«Codrul și cu ramurile,
«Coiful nalt cu penele,
«Ochii cu sprincenele.
«Și să știi că 's sănătos,
«Că, mulțămind lui Christos,
«Te sărut, Doamnă, frumos.

De-așa vremi se 'nvredniciră cronicarii și rapsozii....
Veacul nostru ni-l umplură saltimbancii și Irozii.

In isvoadele bătrâne pe eroi mai pot să caut.

Au cu lira visătoare ori cu sunete de flaut

Poți să 'ntimpini patrioții ce-au venit de-atunci
incolo?

Inaintea acestora tu ascunde-te, Apollo!

O eroi! care 'n trecutul de măririi vă adumbriseți,

Ați ajuns acum de modă de vă scot din letopiseți

Și, cu voi drapându-și nula, vă citează toți nerozii,

Mestecând veacul de aur in noroiul greu al prozei.

Remăneți in umbră sfântă, Basarabi și voi Mușatini,

Descălecători de țară, dătători de legi și datini,

Ce cu plugul și cu spada ați intins moșia voastră

De la munte pân' la mare și la Dunărea albastră!

Au presentul nu ni-i mare? N'o să-mi dee ce-o
să cer?

N'o să aflu intre-ai noștrii vre un falnic juvaer?

Au la Sybaris nu suntem lângă capiștea spoelii?

Nu se nasc glorii pe stradă și la ușa cafenelii?

N'avem oameni ce se luptă cu retoricile sulii?

In aplausele grele a canaliei de uliți?

Panglicari in ale țării care joacă ca pe funii, *comp*
Măști cu toate de renume din comedia minciunii?
Au de patrie, virtute nu vorbește liberalul
De ai crede că viața-i e curată ca cristalul? *comp*
Nici visezi că înainte-ți stă un stălp de cafenele,
Ce își ride de-aste vorbe îngănându-le pe ele. *repută*
Vezi colo pe uriciunea fără suflet, fără cuget, *relaxare*
Cu privirea 'mperoșată și la fălci umflat și buget,
Negru, cocoșat și lacom, un isvor de șiretlicuri,
La tovarășii sei spune veninoasele-i nimicuri. *grad*
Toți pe buze au virtute, ear in ei monedă calpă,
Quintesență de miserii de la creștet până 'n talpă! *eroda*
Și deasupra tuturor, oastea să și-o recunoască,
Iși aruncă pocitura bulbucății ochi de broască...
Dintr'aceștia țara noastră își alege astăzi solii! *erolan*
Oameni, vrednici ca să șază in zidirea sfintei Golii
In cămeși cu mâneci lungi și pe capete scufie,
Ne fac legi și ne pun biruri, ne vorbesc filosofie, *ironie*
Patrioții! Virtuoșii, ctitori de așezăminte, *grad*
Unde spumegă desfrăul in mișcări și in cuvinte,
Cu evlavie de vulpe ca in strane șed pe locuri *comp*
Și aplaudă frenetic schime, cântece și jocuri. *grad*

Și apoi în Statul țării se adun' să se admire,
Bulgăroi cu ceafa groasă, grecotei cu nas subțire.
Toate mutrele acestea sunt pretinse de Roman,
Toată greco-bulgărirea e nepoata lui Traian!
Spuma asta 'nveninată, astă plebe, ast gunoi
Să ajung' a fi stăpână și pe țară și pe noi?
Tot ce 'n țările vecine e smintit și stăpătură,
Tot ce-i însemnat cu pata putrejunii de natură,
Tot ce e perfid și lacom, tot Fanarul, toți iloții,
Toți se scutură aicea și formează patrioții,
În cât fonfii și flecarii, găgăuți și gușații,
Bălbăiți cu gura strimbă, sunt stăpânii astei nații!

Voi sunteți urmașii Romei? Niște răi și niște
fameni!

I-e rușine omenirii să vă zică vouă oameni!
Și această ciumă 'n lume și aceste creaturi
Nici rușine n'au să iee în smintitele lor guri
Gloria neamului nostru spre-a o face de ocară,
Îndrăsnesc ca să rostească pân' și numele teu,
țară!

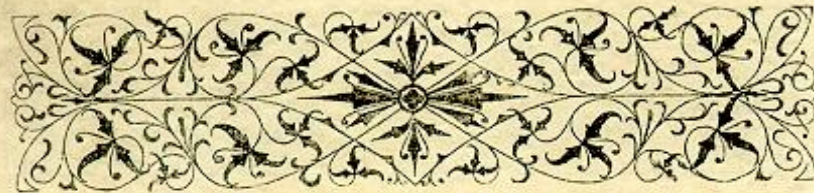
La Paris, in lupanare de cinisme și de lene,
Cu femeile-i pierdute și 'n orgiile-i obscene,
Acolo v'ați pus averea, tinerețele la stos;
Ce a scos din voi Apusul, când nimic nu e de scos?

Ne-ați venit apoi, drept minte o sticlură de pomadă,
Cu monoclu 'n ochi, drept armă bețișor de promenadă,
Vestejiți fără de vreme, dar cu creeri de copil,
Drept științ' avënd in minte vre-un vals de Bal-Mabil,
Ear in schimb cu-averea toată vr'un papuc de curte-
zană. . . . .

O te-admir, progenitură de origine Romană!

Și acum priviți cu spaimă fața noastră sceptic rece,
Vé mirați, cum de minciuna astăzi nu vi se mai
trece?

Când vedem că toți aceia, care vorbe mari aruncă,
Numai banul ăl vënează și căștigul fără muncă,
Azi, când fraza lustruită nu ne poate înșela,
Astăzi alții sunt de vină, domnii mei, nu este-așa?

Prea v'ați arătat arama, sfășiind această țară,
Prea făcurăți neamul nostru de rușine și ocară,
Prea v'ați bătut joc de limbă, de străbuni și obicei,
Ca să nu s'arate odată, ce sunteți : niște mișei!
Da, câștigul fără muncă, eată singura pornire ;
Virtutea ? e-o nerozie ; geniul ? o nefericire.

Dar lăsați măcar strămoșii ca să doarmă 'n colb de
cronici :

Din trecutul de mărire v'ar privi cel mult ironici.
Cum nu vîi tu, Țepeș-Doamne, ca punënd mîna pe ei,
Să-i împarți în două cete : în smintiți și în mișei,
Și în două temniți large cu de-a sila să-i aduni,
Să dai foc la pușcărie și la casa de nebuni !

SATIRA IV

Stă castelul singuratic, oglindindu-se în lacuri,
Șear în fundul apei clare doarme umbra lui de
veacuri,

Se înalță în tăcere dintre rariștea de brazi
Dănd atâta întunec rotitorului talaz.
Prin ferestrele arcate după geamuri se ved numa
Lungi perdele încrețite care scânteie ca bruma.

Luna tremură pe codri, se aprinde, se mărește,
Muchi de stâncă, vârf de arbor ea pe ceruri zugrăvește,
Ear stejarii par o strajă de giganți ce-o inconjoară,
Răsăritul ei păzindu-l ca pe-o tainică comoară.
Numai lebedele albe, când plutesc incet din trestii,
Domnitoare peste ape, oaspeți liniștei acestii,
Cu aripele întinse se mai scutură și-o tae,
Când în cercuri unduioase, când în brazde de văpac.
Papura se mișcă 'n freamăt de al undelor cutreer,
Ear în earba înflorită somnoros suspin' un greer,
E atâta vară 'n aer, e atât de dulce zvonul . . . .

Singur numai cavalerul suspinând privea balconul,
Ce 'narcat era cu frunze, de ăi spânzur' prin ostrețe
Rose roșie de Șiras și liane 'n fel de fețe.
Respirarea cea de ape ăl imbată, ca și sara;
Peste farmecul naturei dulce-i picură ghitara :

«O arată-mi-te eară 'n haina lungă de mătăasă,
«Care pare încărcată de o pulbere-argintoasă.

«Te-aș privi o viață 'ntreagă in cununa ta de rază,
«Pe când mâna ta cea albă părul galben îl netează.
«Vino! Joacă-te cu mine, cu norocul meu, mi-aruncă
«De la sinul tău cel dulce floarea veștedă de luncă,
«Ca pe coardele ghitarei resonând incet să cadă.
«Ah! E-atât de albă noaptea, par' c'ar fi căzut
zăpadă.

«Or in umbra parfumată a budoarului să vin?
«Să mă 'mbete acel miros de la pânzele de in?
«Cupido, un paj șagalnic, va ascunde cu-a lui
mână

«Vioriul glob al lampei, mlădioasa mea stăpână!»
Și uscat foșni mătasa pe podele, între glastre,
Între rosele de Șiras și lianele albastre,
Dintre flori copila ride și se 'nchină peste gratii:
Ca un chip ușor de ânger e-arătarea adoratei;
Din balcon i-aruncă-o roză și, cu mânila la gură,
Pare că el dojenește când șoptește cu căldură;
Apoi ear dispore 'n luntru, auzi pasuri ce coboară,
Și eșind pe ușă iute, ei s'au prins de subsuoară;
Braț de braț pășesc alături, le stă bine la olaltă,
Ea frumoasă și el tănăr, el inalt și ea inaltă.

Ear din umbra de la maluri se desface-acum la larg
Luntrea cu-ale ei vintrele spânzurate de catarg,
Și incet inaintează in lovire de lopeți,
Legănând atăta farmec și atătea frumuseți.

Luna, luna iese 'ntreagă, se înalț' așa bălae
Și din țerm in țerm durează o cărare de vâpae
Ce pe-o repede 'nmiire de mici unde o așterne
Ea, copila cea de aur, visul negurii eterne,
Și cu cât lumina-i dulce tot mai mult se lămurește,
Cu-atât valurile apei, cu-atât țermul par'că crește,
Codrul pare tot mai mare, par'că vine mai aproape
Dimpună cu al lunei disc, stăpănitor de ape;
Eară tei cu umbra lată și cu flori până 'n pământ
Inspre apa 'ntunecată lin se scutură de vânt.
Peste capul blond al fetei sboară florile ș'o plouă,
Ea se prinde de grumazu-i cu mânuțele-amëndouč
Și pe spate 'și lasă capul: «Mă uimești, dacă nu măntui
«Ah, ce fioros de dulce de pe buza ta cuventu-i!
«Cât de sus ridici acuma in gândirea ta pe-o roabă,
«Când durerea ta din suflet este singura-mi podoabă,

«Și cu focul blând din glasu-ți tu mă dori și mă
cutremuri
«De imi pare o poveste de amor din alte vremuri;
«Visurile tale toate, ochiul tău atât de tristu-i,
«Cu-a lui umed' adăncime toată mintea mea o mistui.
«Dă-mi-i mie ochii negri, nu privi cu ei in laturi,
«Căci de noaptea lor cea dulce vecinic n'o să mă
mai saturi,
«Aș orbi privind intr'ênșii. O, ascultă numa 'ncoace,
«Cum la vorbă mii de valuri stau cu stelele proroace,
«Codrii negri aiurează și isvoarele-i albastre
«Povestesc ele 'n de ele numai dragostele noastre,
«Și luceferii ce tremur așa reci prin negre cetini,
«Tot pământul, lacul, cerul, toate, toate ni's prietini.
«Ai putea să lepezi cărma și lopețile să lepezi,
«După propria lor voc să ne ducă unde repezi;
«Căci ori unde numai ele ar dori ca să ne poarte,
«Pretutindenî fericire — de-i viață, de e moarte.»

.....
Fantazie, fantazie! când suntem numai noi singuri,
Ce ades mă porți pe lacuri și pe mare și prin cringuri!

Unde ai văzut vr'odată aste țeri necunoscute?
Când se petrecur' aceste? La o mie patru sute?
Azi n'ai chip in toată voia in privirea-i să te perzi,
Cum îți vine, cum îți place pe copila s'o desmerzi,
După gât să-i așezi brațul, gură 'n gură, piept la piept
S'o întrebi numai cu ochii: Mă iubești tu? Spune
drept!

A-și! abia ți-ai intins mâna, sare ivărul la ușă,
E-un congres de rubedenii, vre un unchiu, vre o
mătușă.

Iute capul intr'o parte și te uiți in jos smerit....
Oare nu-i in lumea asta vr'un ungher pentru iubit?
Și ca mumii egiptene stau cu toții 'n scaun țepeni,
Tu cu mânilor 'ncleștate, mai cu degetele depeni,
Mai sucești vre-o țigară, numeri fire de musteți
Și 'n probleme culinare te încerci a fi isteț.

Sunt sătul de-așa viață... nu sorbind a ei pahară,
Dar mizeria aceasta, prosa asta e amară.
Să sfințești cu mii de lacrimi un instinct atât de van,
Ce le-abate și la păseri de vre-o două ori pe an?

Nu trăiți voi, ci un altul vă inspiră, el trăește,
El cu gura voastră ride, el se 'ncântă, el șoptește,
Căci a voastre vieți cu toate sunt ca undele ce curg;
Vecinic este numai riul: riul este Demiurg.
Nu simțiți c'amorul vostru e-un amor străin? Nebuni!
Nu simțiți că 'n proaste lucruri voi vedeți numai
minuni?

Nu vedeți c'acea iubire serv'o cauză din natură?
Că e leagăn unor viețe ce semințe sunt de ură?
Nu vedeți că risul vostru e in fii vostri plăns,
Că-i de vină cumcă neamul Cain încă nu s'a stins?
O teatru de păpușe! zvon de vorbe omenești!
Povestesc ca papagalii mii de glume și povești
Fără ca să le priceapă. După ele un actor
Stă de vorbă cu el însuși, spune zeci de mii de ori
Ce-a spus veacuri dup' olaltă, ce va spune veacuri
încă,

Păn' ce soarele s'o stinge in genunea cea adâncă.
Ce? când luna se strecoară pintre nouri, prin pustii,
Tu cu lumea ta de gânduri după ea să te ații?
Să aluneci pe poleiul de pe ulițele ninse,
Să privești prin lucii geamuri la luminele aprinse

418

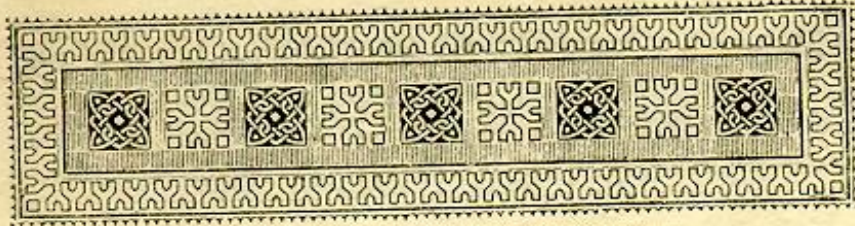
Și s'o vezi inconjurată de un roi de pierde-vară,
Cum zimbește tuturora cu gândirea ei ușoară,
S'auzi zornetul de pinteni și foșnirile de rochii,
Pe când ei sucesc musteața, eară ele fac cu ochii?
Când incheie cu-o privire amoroasele 'nțelegeri,
Cu ridicula-ți simțire tu la poarta ei să degeri?
Pătimaș și îndărătnic s'o iubești ca un copil,
Când ea-i rece și cu toane ca și luna lui April?
Inceștând a tale brațe toată mintea să ți-o perzi,
De la creștet la picioare s'o admiri și s'o desmierzi
Ca pe o marmură de Paros sau o pânză de Corregio,
Când ea-i rece și cochetă? Ești ridicul, înțelege-o.
Da visam odinioară pe acea ce m'ar iubi,
Când aș sta pierdut pe gânduri, peste umăr mi-ar privi,
Aș simți-o că-i aproape, și ar ști c'o înțeleg
Din sërmana noastră viață am dura roman întreg...
N'o mai caut. Ce să caut? E acelaș cântec vechi,
Setea liniștei eterne care-mi sună în urechi;
Dar organele 's sfărmate, și 'n strigări iregulare
Vechiul cântec mai pătrunde, cum în nopți isvorul sare.
P'ici pe colo mai străbate câte-o voce mai curată
Dintr'un *Carmen seculare* ce 'l visai și eu odată;

Dar tot șueră și strigă, scapără și rupt resună,
Se impinge tumultoasă și sëlbatecă pe strună,
Și in gându-mi trece vântul, capul arde pustiit,
Aspru, rece sună cântul cel etern neisprăvit....

Unde 's șirurile clare din viața-mi să le spun ?
Ah! organele 's sfărmate și maestru e nebun !

The first of these is a simple geometric pattern
of interlocking lines, which is a common
motif in many cultures. It is often used
to represent the sun or the stars.

Such a simple pattern can be used in many
ways, and it is often found in traditional
art and architecture.

LUCEAFĂRUL

A fost odată ca 'n povești,
A fost ca nici odată
Din rude mari împărătești
O prea frumoasă fată.

Și era una la părinți
Și mândră 'n toate cele,
Cum e Fecioara între sfinți
Și luna între stele.

Din umbra falnicelor bolți
Ea pasul și'l indreaptă
Lângă fereastră, unde 'n colț
Luceafărul așteaptă.

Privea în zare cum pe mări
Resare și străluce,
Pe mișcătoarele cărări
Corăbii negre duce.

El vede azi, el vede mâni,
Astfel dorinț-i gata.
El ear privind de săptămâni,
Ei cade dragă fata.

Cum ea pe coate-și răzima
Visând ale ei tample,
De dorul lui și inima
Și sufletu-i se umple,

Și cât de viu s'aprinde el
In ori și care sară
Spre umbra negrului castel,
Când ea o să-i apară.

* * *

Și pas cu pas pe urma ei
Alunecă 'n odae,
Țesând cu recile-i scânteii
O mreajă de văpae.

Și când în pat se 'ntinde drept
Copila să se culce,
I-atinge mânila pe piept,
I 'nchide geana dulce,

Și din oglindă luminiș
Pe trupu-i se revarsă,
Pe ochii mari, bătând inchiși,
Pe fața ei intoarsă.

Ea îl privea cu un suris,
El tremura 'n oglindă,
Căci o urma adânc in vis
De suflet să se prindă.

Iar ea, vorbind cu el in somn,
Oftând din greu suspină :
«O, dulce-al nopții mele Domn,
«De ce nu vii tu? Vină!

«Cobori in jos, luceafăr blând,
«Alunecând pe-o rază,
«Pătrunde 'n casă și in gând
Și viața-mi luminează!»

El ascultă tremurător,
Se aprindea mai tare
Și s'aruncă fulgerător,
Se cufundă in mare;

Și apa, unde-au fost căzut,
In cercuri se rotește,
Și din adânc necunoscut
Un măndru tănăr crește.

Ușor el trece ca pe prag
Pe marginea ferestii
Și ține 'n mână un toiag,
Incununat cu trestii.

Părea un tănăr Voevod
Cu păr de aur moale,
Un vênăt giulgî se 'ncheie nod
Pe umerele goale.

Iar umbra feței străvezii
E albă ca de ceară —
Un mort frumos cu ochii vii
Ce scânteie 'n afară.

«Din sfera mea venii cu greu
«Ca să-ți urmez chemarea,
«Iar cerul este tatăl meu,
«Și mumă-mea e marea.

«Ca în cămara ta să vin,
«Să te privesc de-aproape,
«Am coborît cu-al meu senin
«Și m'am născut din ape.

«O vin', odorul meu nespus,
«Și lumea ta o lasă;
«Eu sunt luceafărul de sus,
«Iar tu să-m fii mireasă.

«Colo 'n palate de mărgean
«Te-oi duce veacuri multe,
«Și toată lumea 'n ocean
«De tine o s'asculte.»

—«O ești frumos, cum numa 'n vis
«Un ânger se arată,
«Dară pe calea ce-ai deschis
«N'oi merge nici odată;

«Străin la vorbă și la port
«Lucești făr' de viață,
«Căci eu sunt vie, tu ești mort,
«Și ochiul tău mă 'ngheață.»

Trecu o zi, trecure trei,
Și earăș noaptea vine
Luceafărul deasupra ei
Cu razele-i senine.

Ea trebui de el in somn
Aminte să-și aducă,
Și dor de-al valurilor Domn
De inim' o apucă:

—«Cobori in jos, luceafăr blând,
«Alunecând pe-o rază,
«Pătrunde 'n casă și in gând
«Și viața-mi luminează!»

Cum el din cer o auzi,
Se stinse cu durere,
Iar ceru 'ncepe a roti
In locul unde pier.

In aer rumene văpăi
Se 'ntind pe lumea 'ntreagă,
Și din a chaosului văi
Un mândru chip se 'ncheagă.

Pe vițele-i negre de păr
Coroana-i arde pare,
Venea plutind in adevăr,
Scăldat in foc de soare.

Din negru giulgi se desfășor
Marmoreele brață,
El vine trist și gânditor,
Și palid e la față;

Dar ochii mari și minunați
Lucesc adânc, chimeric,
Ca două patimi fără saț
Și pline de 'ntuneric.

— «Din sfera mea venii cu greu
«Ca să te-ascult ș'acuma,
«Și soarele e tatăl meu,
«Iar noaptea 'mi este muma.

«O vin', odorul meu nespus,
«Și lumea ta o lasă;
«Eu sunt luceafărul de sus
«Iar tu să-mi fii mireasă.

«O vin', in p rul tău bălai
«S'anin cununi de stele,
«Pe-a mele ceriuri să r sai
«Mai m ndr  de c t ele.»

—«O e ti frumos, cum numa 'n vis
«Un demon se arată;
«Dară pe calea ce-ai deschis
«N'oi merge nici odată!

«Mă dor de crudul tău amor
«A pieptului meu coarde,
« i ochii mari  i grei mă dor,
«Privirea ta mă arde.»

—«Dar cum ai vrea să mă cobor?
«Au nu 'ntelegi tu oare,
«Cumcă eu sunt nemuritor
« i tu e ti muritoare?»

—«Nu caut vorbe pe ales,
«Nici știu cum aș incepe ;
«Deși vorbești pe înțeles,
«Eu nu te pot pricepe.

«Dar dacă vrei cu crezământ
«Să te 'ndrăgesc pe tine,
«Tu te coboară pe pământ,
«Fii muritor ca mine.»

—«Tu-mi cei chiar nemurirea mea
«In schimb pe o sărutare ?
«Dar voi să știi asemenea,
«Cât te iubesc de tare.

«Da, mă voi naște din păcat,
«Primind o altă lege.
«Cu vecinicia sunt legat,
«Ci voi să mă deslege.»

Și se tot duce, s'a tot dus
De dragu-unei copile,
S'a rupt din locul lui de sus
Perind mai multe zile.

* * *

In vremea asta Cătălin,
Viclean copil de casă,
Ce umple cupele cu vin
Mesenilor la masă,

Un paj ce poartă pas cu pas
A 'mpărătesii rochii,
Băiat din flori și de pripas,
Dar indrăsneț cu ochii,

Cu obrăjei ca doi bujori
De rumeni, bată-i vina,
Se furișează pânditor
Privind la Cătălina.

-- Dar ce frumoasă se făcu
Și mândră, arz'o focul!
Ei, Cătălin, acu-i acū
Ca să-ți incerci norocul.

Și 'n treacăt o cuprinse lin
Intr'un ungher de grabă;
—«Da ce vrei, mări Cătălin?
«Ia las', cată-ți de treabă.»

—«Ce voi? Aș vrea să nu mai stai
«Pe gânduri totdeauna,
«Să rizi mai bine și să-mi dai
«O gură, numai una.»

—«Dar nici nu știu măcar ce-mi ceri,
«Dă-mi pace, fugi departe —
«O, de luceafărul din cer
«M'a prins un dor de moarte.»

Lig

— «Dacă nu știi, ți-aș arăta
«Din bob in bob amorul;
«Ci numai nu te mânia,
«Ci stai cu binișorul.

«Cum vânătoru 'ntinde 'n crâng
«La păserele lațul,
«Când ți-oi intinde brațul stâng,
«Să mă cuprinzi cu brațul;

«Și ochii tăi nemișcători
«Sub ochii mei remăie;
«De te inalt de subsuori,
«Te 'nalță din călcăie;

«Când fața mea se pleacă 'n jos,
«In sus remăi cu față,
«Să ne privim nesățios
«Și dulce toată viața;

«Și ca să-ți fie pe deplin
«Iubirea cunoscută :
«Când sărutându-te mă 'nclin,
«Tu iarăș mă sărută.»

Ea 'l asculta pe copilaș
Uimită și distrasă,
Și rușinos și drăgalaș
Mai nu vrea, mai se lasă,

Și-i zice 'ncet: «Ăncă de mic
«Te cunoșteam pe tine,
«Și guraliv și de nimic
«Te-ai potrivit cu mine;

«Dar un luceafăr, răsărit
«Din liniștea uitării,
«Dă orizon nemărginit
«Singurătății mării;

«Și tainic genele le plec,
«Căci mi le umple plânsul,
«Când ale apei valuri trec
«Călătorind spre dănsul;

«Lucește c'un amor nespus
»Durerea să-mi alunge,
«Dar se înalță tot mai sus
«Ca să nu-l pot ajunge;

«Pătrunde trist cu raze reci
«Din lumea ce-l desparte :
«In veci ël voi iubi și 'n veci
«Va rămănea departe.

«De aceea zilele imi sunt
«Pustii ca niște stepe,
«Dar noptile 's de-un farmec sfânt
«Ce nu-l mai pot pricepe.»

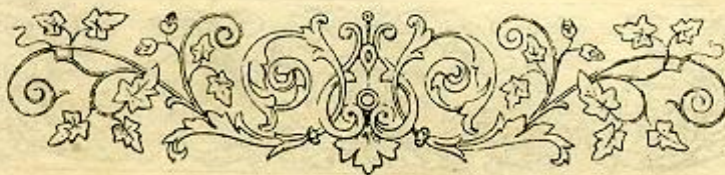
—«Tu ești copilă, asta e!
«Hai, ș'om fugi in lume,
«Doar ni s'or pierde urmele
«Și nu ne-or ști de nume;

«Căci amândoi vom fi cuminți,
«Vom fi voioși și teferi,
«Vei pierde dorul de părinți
«Și visul de luceferi.»

* * *

Pornî luceafărul. Creșteau
In cer a lui aripe,
Și căi de mii de ani treceau
In tot atâtea clipe.

Un cer de stele de desupt,
Deasupra-i cer de stele,
Părea un fulger ne 'ntrerupt,
Rătăcitor prin ele,

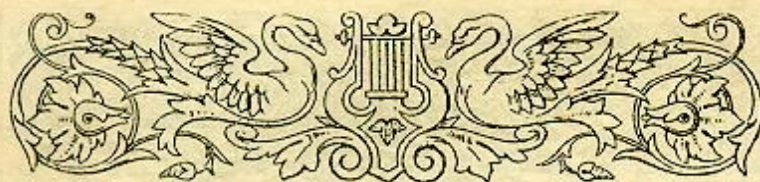

Și din a chaosului văi,
Jur împrejur de sine,
Vede, ca 'n zioa cea d'intăi,
Cum isvorau lumine,

Cum, isvorind,  l inconjor
Ca niște mări, de a 'notul;
El sboară, gând purtat de dor,
P n' pierе totul, totul.

Căci unde-ajunge nu-i hotar,
Nici ochiu spre a cunoaște,
Și vremea 'ncearcă in zadar
Din goluri a se naște.

Nu e nimic, și totuș e
O sete care 'l soarbe,
E un ad nc, asemenea
Uitării celei oarbe.

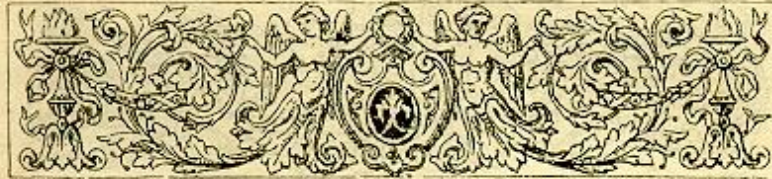

—«De greul negrei vecinicii,
«Părinte, mă desleagă,
«Și lăudat pe veci să fii
«Pe-a lumii scară 'ntreagă!

«O cere-mi, Doamne, ori-ce preț,
«Dar dă-mi o altă soarte,
«Căci tu isvor ești de vieți
«Și dătător de moarte.

«Reia-mi al nemuririi nimb
«Și focul din privire,
«Și pentru toate dă-mi in schimb
«O oară de iubire!

«Din chaos Doamne-am apărut
«Și m'aș intoarce 'n chaos,
«Și din repaos m'am născut...
«Mi-e sete de repaos.»

— «Hyperion, ce din genuni
«Resai c'o întreagă lume,
«Nu cere semne și minuni
«Care n'au chip și nume.

«Tu vrei un om să te socoți,
«Cu ei să te asameni?
«Dar piară oamenii cu toți,
«S'ar naște earăș oameni.

«Ei doar au stele cu noroc
«Și prigoniri de soarte;
«Noi nu avem nici timp, nici loc,
«Și nu cunoaștem moarte.

«Din sinul vecinicului ieri
«Trăește azi ce moare,
«Un soare de s'ar stinge 'n ceri,
«S'aprinde iarăș soare.

«Părend pe veci a răsări,
«Din urmă moartea 'l paște,
«Căci toți se nasc spre a muri
«Și mor spre a se naște.

«Iar tu, Hyperion, rămăi
«Ori unde ai apune,
«Tu ești din forma cea d'intăi,
«Ești vecinică minune.

«Și pentru cine vrei să mori?
«Întoarce-te, te 'ndreaptă
«Spre-acel pământ rătăcitor
«Și vezi, ce te așteaptă.»»

* * *

In locul lui venit din ceri
Hyperion se 'ntoarsă
Și, ca și 'n zioa cea de ieri,
Lumina și-o revarsă.

Căci este seară 'n asfințit
Și noaptea o să 'nceapă,
Resare luna liniștit
Și tremurând din apă,

Și umple cu-ale ei scântei
Cărările din crânguri. . . .
Sub șirul lung de mândri tei
Ședeau doi tineri singuri.

— «O lasă-mi capul meu pe sin,
«Iubito, să se culce
«Sub raza ochiului senin
«Și negrăit de dulce.

«Cu farmecul luminii reci
«Gândirile străbate-mi,
«Revarsă liniște de veci
«Pe noaptea mea de patemi.

«Și deasupra mea remăi
«Durerea mea de-o curmă,
«Căci ești iubirea mea d'intăi
«Și visul meu din urmă.»

Hyperion vedea de sus
Uimirea 'n a lor față,
Abia un braț pe gât i-a pus,
Și ea la prins in brață.

Miroasă florile-argintii
Și cad, o dulce ploae,
Pe creștetele-a doi copii
Cu plete lungi bălae.

Ea, îmbătă de amor,
Ridică ochii, vede
Luceafărul, și 'n cetișor
Dorințele-i increde :

«Cobori in jos, lucefër blând,
«Alunecând pe rază,
«Pëtrunde 'n codru și in gând,
«Norocu-mi luminează!»

El tremurã ca alte dãți
In codri și pe dealuri,
Cãlãuzind singurãtãți
De mișcãtoare valuri;

Dar nu mai cade ca 'n trecut
In mãri din tot inaltul:
«Ce-ți pãsã ție, chip de lut,
«Dac' oi fi eu sau altul!

«Trãind in cercul vostru strimt,
«Norocul vë petrece —
«Ci eu in lumea mea mę simt
«Nemuritor și rece.»

CRITICILOR MEI.

Multe flori sunt, dar puține
Rod în lume o să poarte :
Toate bat la poarta vieții,
Dar se scutur multe moarte.

E ușor a scrie versuri,
Când nimic nu ai a spune,
Înșirând cuvinte goale,
Ce din coadă au să sune.

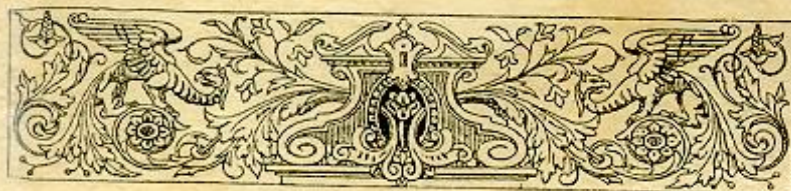

Dar când inima 'ți frământă
Doruri vii și patimi multe
Ș'a lor glasuri a ta minte
Stă pe toate să le-asculte :

Ca și flori in poarta vieții,
Bat la porțile gândirii,
Toate cer intrare 'n lume,
Cer veșmintele vorbirii.

Pentru-a tale proprii patimi,
Pentru propria 'ți viață
Unde ai judecătorii,
Ne 'ndurații ochi de ghiață?

Ah! atunci 'ți se pare,
Că pe cap 'ți cade cerul :
Unde vei găsi cuvântul
Ce exprimă adevărul?

Critici voi, cu flori deșerte,
Care roade n'ați adus —
E ușor a scrie versuri,
Când nimic nu ai de spus.

C U P R I N S

	<u>Pag.</u>
Prefața editorului	III
1. Singurătate	1
2. Lasă-ți lumea ta uitată	5
3. Și dacă ramuri bat în geam	9
4. Pajul Cupidon	11
5. Ce te legeni, codrule	14
6. Melancolie	17
7. Rugăciunea unui Dac	21
8. Pe aceeași ulicioară	25
9. De câte ori, iubito	29
10. O remăi	31
11. Despărțire	35
12. Crăiasa din povești	39
13. Odă	43
14. La mijloc de codru des	45
15. Venere și Madona	47
16. Sonet (Iubind în taină).	51
17. Sonet (Afară-i toamnă).	53
18. Sonet (Sunt ani la mijloc).	55
19. Sonet (Când însuși glasul).	57
20. Sonet (Trecut-au anii)	59
21. Sonet (S'a stins viața falnicei Veneții).	61

	<u>Pag.</u>
22. Dorința	63
23. Mortua est	65
24. Noaptea	71
25. Egiptul	73
26. Adio	79
27. Ce e amorul	83
28. Lacul	87
29. Ânger și demon	89
30. Floare albastră	97
31. Se bate miezul nopții	101
32. Ânger de pază.	103
33. Atât de fragedă	105
34. O mamă, dulce mamă	109
35. Făt frumos din Tei	111
36. Cu mâne zilele-ți adaugi	117
37. Din valurile vremii	121
38. Povestea Codrului.	123
39. Impărat și Proletar	127
40. Pe lângă plopii fără soț	139
41. Glossa	143
42. S'a dus amorul	149
43. Departe sunt de tine	153
44. Freamăt de codru.	155
45. De-or trece anii	159
46. Te duci	161
47. Peste vârfuri	165
48. Somnoroase păsărele.	167
49. Revedere.	169
50. Când amintirile	173
51. Doina.	175
52. Mai am un singur dor	179
Variantă	183
Altă variantă	187
Altă variantă	191

